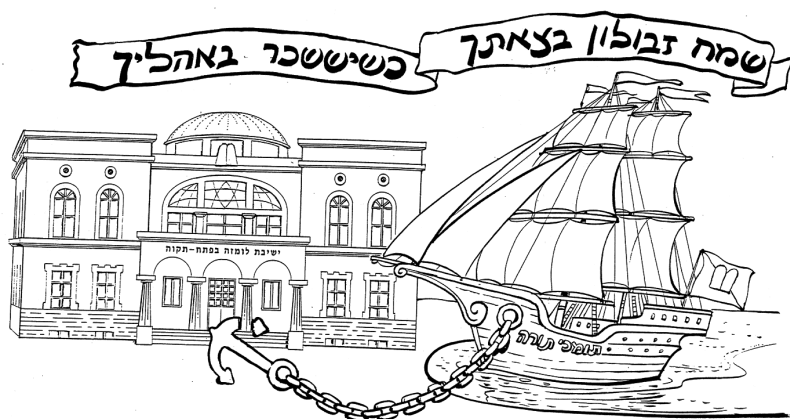

בס"ד

"אין הערוד ממית אלא החטא ממית"

כיתות א' - חקת - תשע"ג

"תלמוד תורה" כלל חסידי
מודיעין פילית

הִיְתָה זֹאת שְׁנַת בַּצֶּרֶת, הַשָּׁמַיִם הָיוּ נִקְיִים מֵעָנָן,
וְהָאָדָמָה הִיבִשָּׁה וְהַסְדּוּקָה לֹא הִצְמִיחָה מֵאֲמָה. רָעַב
כָּבֵד פָּקַד אֶת יְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם. מִצָּרֵי מֶזֶן כָּמַעַט וְלֹא
הָיוּ, וּמֵעַט הַמֶּזֶן שֶׁהָיָה בִּנְמֻצָא - מִחִירוֹ הָאֱמִיר
פְּלָאִים, וַיָּדָם שֶׁל יְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם הָעֲנִיִּים לֹא הִשְׁגִּיחָה
לְקִנּוּתוֹ.

בְּאוֹתָם יָמִים הִיְתָה בִּירוּשָׁלַיִם יְשִׁיבָה, בָּהּ לְמַדּוֹ
תַּלְמִידֵי חֲכָמִים רַבִּים. עֶקֶב הַבַּצֶּרֶת וְהָרָעַב - הָיָה
מִצָּב הַיְשִׁיבָה בְּכִי רַע. אוֹתָם יְהוּדִים, שְׁבִימִים
כְּתִיקוֹנָם תָּמְכוּ בַּיְשִׁיבָה בְּיַד רַחֲבָה, יָרְדוּ מִנְּכֻסֵיהֶם
וְשׁוּב לֹא יָכְלוּ לְהוֹשִׁיט לַיְשִׁיבָה יָד תּוֹמָכָתָהּ. קָשָׁה הָיָה
מִצָּבָם שֶׁל יְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם, וְקָשָׁה שְׁבָעֲתִים הָיָה מִצָּב
תַּלְמִידֵי הַיְשִׁיבָה וּבְנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם. הִלְלוּ דוֹמָה
שְׁנֵדוֹנוֹ לְגֹזֵעַ אֵט אֵט בְּרָעַב.

בַּעַת צָרָה שָׁכְזוּ נֶאֱסָפוּ רַבְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם וּמִנְהֲגֵי
הַקְּהֵלָה וַיִּתְּנוּ הַחֲלִיטוֹ לְשֹׁגֵר שְׁלִיחִים לְאַרְצוֹת
הַפְּזוּרָה. הַשְּׁלִיחִים יָפְנוּ אֶל אֲחֵינוּ הַיּוֹשְׁבִים
בְּקֵהֳלוֹת יִשְׂרָאֵל וַיִּרְתְּמוּ אוֹתָם לְעֶזְרַת יְהוּדֵי עִיר
הַקֹּדֶשׁ, הַגּוֹזְעִים בְּרָעַב.

ומי יצא לשליחות ההצלה הדחופה? - הפיל פור, ובגורל עליה רבי אברהם גאלאנטי. צדקתו וגאונותו של רבי אברהם היו מן המפרסמות. כל ימיו היה שקוע באהלה של תורה, ועתה, כשהטל עליו לנדד למרחקים כדי לאסוף כספים - היה הדבר קשה לו, לצדיק. אולם לא איש כרבי אברהם יערער על שליחות של הצלת נפשות. הוא קבל ברצון את הגזירה. נטל טלית ותפלין ומעט צידה לדרך ופנה אל העיר יפו, השוכנת לחוף הים.

באותם ימים היה נמל יפו נמלה העקרי של ארץ ישראל, ומשם התכוון רבי אברהם לצאת בספינה אל קושטא שבתורכיה.

ימים רבים ארכה ההפלגה, ולבסוף קרבה והלכה הספינה אל חופי קושטא. כבר מרחוק הבחין רב החובל, כי דבר מה מתרחש על החוף, אנשים התרוצצו אנה ואנה כאחוזי תזזית, ונראה היה כאלו קוראים הם לעזרה. גם על גגות הבתים נראו אנשים, ועל פי תנועות ידיהם נכר, כי הם שרויים בפחד נורא. עוד הבחין רב החובל כי חילים חמשים

נָעִים בְּרַחוּבוֹת הָעִיר, וְדוֹמָה שְׁמַחֲפָשִׁים הֵם אַחֵר
דָּבָר מָה.

למראה עיניו, נחרד רב החובל. גם הנוסעים
שצפו במחזה - נבהלו. החלט אפוא, כי עד אשר לא
יראה מרחוק שהחיים בעיר שבים למסלולם - לא
תכנס הספינה אל הנמל.

במרחק נכר מהעיר עצרה הספינה ממהלכה,
והאנשים שעליה המתינו לבאות. אך המהומות
בעיר קושטא נמשכו ועל כן החלט, כי הספינה
תמשיך במסעה מבלי לעגן בנמל קושטא.

שמע זאת רבי אברהם גאלאנטי ולא ידע את
אשר יעשה, הן פניו מועדות לקהלת קושטא
המעטירה בשליחות הצלה, וכיצד זה ימשיך הלאה
מבלי למלא את השליחות?.

פנה רבי אברהם אל רב החובל ובקש כי יעמיד
לרשותו סירה קטנה ומלח שישיטו עד החוף. ואז,
לכשיגיע אל החוף, ישוב המלח בסירתו אל הספינה
וזו תמשיך בדרכה.

לא בנקל הסכים רב החובל לבקשה. הוא נסה
לשדל את רבי אברהם להשאר באניה ולא להסתכן
ולעלות על החוף, אך בראותו כי הנוסע היהודי

עומד בכל תקף על שלו, הבין כי אין זה אדם רגיל
כלל ועקר - הנצב לפניו - והסכים למלאות את
מבוקשו.

הסירה הורדה. אפוא. ורבי אברהם בלוי מלח
ממלחי הספינה, שטו לעבר החוף. אך התקרבו אל
היבשה - ירד רבי אברהם בחפזון רב. והסירה שבה
אל הספינה וזו מהרה להתרחק מהשטח.

שני חילים חמשים קדמו את רבי אברהם
גאלאנטי בעלותו אל החוף. "אם חייך יקרים לך",
הזהירו, "נוס על נפשך!".

"מה פשר המהומה?" שאלם רבי אברהם בנחת.

"שני אריות גדולים ונוראים נמלטו מגן החיות
של השולטן", ספרו החילים החמשים ושניהם
נקשות. "ועתה מסתובבים הם חפשיים בעיר.
בודאי מובן לך משום מה נמלטו התושבים על
נפשם ועלו על הגגות. מוטב שגם אתה תמהר
לטפס אל הגג הקרוב ביותר!"

ברגע בו סיים החיל את דברי אזהרתו - נראו
אחד האריות מתקרב מקרן הרחוב. החילים נעלמו

כְּהֶרֶף עֵין, כָּאֵלוּ בָלְעָה אוֹתָם הָאֲדָמָה, וְאֵלוּ רַבִּי
אַבְרָהָם נוֹתַר עַל מְקוֹמוֹ מִבְּלִי לְנוּעַ.

בַּצְעָדִים מְאוּשָׁשִׁים קָרַב הָאֲרִיָּה אֶל הָאָדָם
שֶׁנִּקְרָה עַל דַּרְכּוֹ. וְאִז, בְּמָקוֹם לְהִתְנַפֵּל עָלָיו, לְקַרְעוֹ
וּלְטַרְפוֹ - רִבֵּץ הָאֲרִי הַנוֹרָא לְרַגְלָיו, כָּאֵלוּ הוּא כָּלֵב
צִיתָן הַיּוֹשֵׁב לְרַגְלֵי אָדוֹנוֹ.

מֵהָר רַבִּי אַבְרָהָם לֶאֱחֹז בְּאֶזְנֵי הָאֲרִיָּה, וּכְךָ
מִשְׁכּוֹ אֶל עֶבֶר גֵּן הַחַיּוֹת שֶׁבַחְצֵר אֲרָמוֹנוֹ שֶׁל
הַשּׁוֹלֵטָן. עוֹדֵם בַּדֶּרֶךְ - וְהֵנָּה נִרְאָה לְעֵינֵי רַבִּי
אַבְרָהָם הָאֲרִיָּה הַשָּׁנִי. מָלֵא אֹן נֶסֶה הָאֲרִיָּה לִפְרֹץ
אֶל תּוֹךְ בֵּית נְעוּל, עַל גַּג הַבַּיִת עֹמְדוֹ יוֹשְׁבָיו, רָעֵדוֹ
מִפַּחַד וּחֲרָדִים מִפְּנֵי הַבָּאוֹת.

קָרַב רַבִּי אַבְרָהָם אֶל הָאֲרִיָּה וְתַפֵּס גַּם לוֹ בְּאֶזְנוֹ.
וְכֵן הִמָּשִׁיךְ לִפְסָע בְּשׁוֹבָה וְנִחַת, כְּשֶׁכָּל אַחַת מִיָּדָיו
תּוֹפֶסֶת בְּאֶזֶן אֶחָד הָאֲרִיּוֹת.

מֵעַל הַגָּגוֹת הַבֵּיטוֹ תּוֹשְׁבֵי הָעִיר בִּמְחֻזָּה וְלֹא יָכְלוּ
לְהֵאֱמִין לְמַרְאֵה עֵינֵיהֶם.

על גג הארמון נצבו באותה שעה השולטן וכמה ממקורביו. גם עליהם נפלה אימת האריות. והנה, מה רואות עיניהם? חכם יהודי מהלך בדרך העולה אל הארמון, ומביא בעקבותיו שני אריות ענקיים. אויז הוא באזניהם כאלו היו כבשים תמימות!

עד מהרה הגיעו רבי אברהם ושתי חיות הטורף אל הכלובים, שבשטח גן החיות. בציתנות נכנסו האריות אל תוך כלוביהם, והרב סגר אחריהם את סורגי הברזל.

ברגע זה העזו השולטן ובני לויתו לרדת מעל הגג.

הזמן רבי אברהם להכנס אל תוך הארמון וזכה לכבוד וליקר.

"מי אתה?" פנה אליו השולטן בשאלה, "וכיצד זה הצלחת להשתלט על האריות האימתניים?"

ספר לו רבי אברהם, כי מירושלים, עיר הקדש, הגיע הלום, על מנת לקבץ כסף למען הצלת יהודיה שחרעב פגע בהם קשות.

"וְאֲנִי חֲשַׁבְתִּי שְׁעוֹשָׁה לְהָטִים אֶתְּךָ", הִפְטִיר
הַשּׁוֹלֵטן, "שָׁאֵם לֹא כֵן, מִנִּין שְׂאֵבֶת אִמָּץ וְכּוֹחַ לְרִסֵּן
אֶת חַיּוֹת הַטָּרֶף שֶׁהִחְרִידוּ אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי הָעִיר
הַזֹּאת!".

"כְּבוֹד הַשּׁוֹלֵטן", הִשִּׁיב רַבִּי אֲבֶרְהָם. "עֵינֶיךָ
הִרְאוּת, כִּי אָדָם חָלוּשׁ וְתִשּׁוּשׁ אֲנִי. זֶקֶן אֲנִי, וּמִיָּמִי
לֹא הֵייתִי גְבוּר וְעוֹשָׂה לְהָטִים! - חֲלִילָה וְחַס! תּוֹרַתְנוּ
הַקְּדוֹשָׁה אוֹסֶרֶת עָלֵינוּ כָּל לַחֵשׁ וְכִשּׁוּף! וּבְכָל זֹאת,
כִּיצַד זֶה הִצְלַחְתִּי לְרִסֵּן אֶת חַיּוֹת הַפֶּרָא? וּבִכֵּן,
חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה הוֹרוּ לָנוּ, "אֵיזָהוּ גְבוּר? -
הַכּוֹבֵשׁ אֶת יָצְרוֹ!" וְאֲנִי, כָּל יָמֵי הַשְּׁתַּדְּלִיתִי
וְהַתְּאַמְצָתִי לְכַבֵּשׁ אֶת יָצְרִי, דַּע לָךְ, אֲדֹנֵי הַשּׁוֹלֵטן, כִּי
אֵינֶנִּי פּוֹחַד מִמְּאוּמָּה, זוֹלַת מֵהֶשֶׁם אֱלֹהֵי!".

"וְדַבֵּר נֹסֵף אוֹמֵר לָךְ", הִמָּשִׁיךְ הָרַב בְּפָנוּתוֹ אֶל
הַשּׁוֹלֵטן: "כְּשֶׁבָרָא הַשֵּׁם אֶת בְּעָלֵי הַחַיִּים הַכְּנִיס
בְּתוֹכָם פֶּחַד טְבָעִי מִבְּנֵי הָאָדָם, אֲבָל, פֶּחַד זֶה קָיָם
רַק כְּאֲשֶׁר נוֹהֵג הָאָדָם כְּרָאוּי. וְהִיָּה אִם יִתְנַהֵג הָאָדָם
כְּחִיָּה אוֹ כְּבֶהֱמָה - אוֹ אֵז יֵאָבֵד הוּא אֶת צִלָּם

הַאֱלֹקִים. לֹא יִפְּלֵא שְׂאֵז, חֶרֶף אֲשֶׁר תִּפְחַד הַחַיָּה
מִמֶּנּוּ - יִפְחַד הָאָדָם מֵהַחַיָּה!.

דַּבְּרִי הָרֵב, הָעֲמֻקִּים וּמֵלֵא הַחֲכָמָה, הִרְשִׁימוּ אֶת
הַשּׁוֹלְטָן וְאֶת שָׂרָיו, הַבֵּין הַשּׁוֹלְטָן כִּי אָדָם קָדוֹשׁ,
שֶׁבְּרַכְתָּ אֱלֹקִים נְסוּכָה עָלָיו וּמִלֹּה אוֹתוֹ, נִצֵּב לִפְנָיו.

"עָלִי לְגִמּוֹל טוֹבָה לְאָדָם קָדוֹשׁ וְצִדִּיק זֶה",
הַחֲלִיט בְּלִבּוֹ, וְצִוָּה לְמַמְנָה עַל אוֹצְרוֹתָיו לְתֵת לְרַבִּי
אַבְרָהָם סָכּוּם גָּדוֹל שֶׁל כֶּסֶף וְזָהָב עֲבוּר עֲנִי עִירוֹ.

שִׂמַּח וְטוֹב יֵב עֲזַב רַבִּי אַבְרָהָם אֶת קוֹשֶׁטָא וּפָנָיו
לִירוּשָׁלַיִם, כְּשִׁמְלוֹת הַתּוֹדָה שֶׁל הַשּׁוֹלְטָן וְשָׂרָיו
מְלוֹוֹת אוֹתוֹ בְּדָרְכוֹ.